

VÖRÖS ISTVÁN

Az ablak

Egy ablakon a nemlevőre látok,
mi volt, mi lesz, előttem nem titok.
Ez a tudás a leggyakrabban átok,
mert más léptékkal számolok,

mint az, ki néz és néz, de nem lát,
még a jelent se igen ismeri.
Nekem megnyílik a valóság,
s ennek vannak következményei.

Folyton leleplezni akarnak,
bár nincsenek külön hatalmak
a szolgálatomba állítva,

titkom kéne mindenkinek,
pedig ha éberem figyelitek,
simán belátni készülő dolgokba.

A torony

Az őr a cég hús székháza előtt
posztol a bejárat lezárta térben,
ahol a rang iránti szenvedélyben
odáig ment, hogy valakit lelőtt,

mert az úgy szeretett volna bejutni
az engedéllyel járható világba,
hogy mágneskártyáját senki se lássa,
és szó helyett nyelvet öltött a szája,
mint aki ráunt már az alvilágra,
azt hitte, van benne valami úri,
de a tévhitét össze kellett zúzni.

Mert pokolszint az utca is már régen,
az ördögök a boltokba költöztek,
ki földön él, az mindig nagy veszélyben
van, csupán az ördögjelmez öltöztet
fel úgy, hogy bátran trükközhet.
És játszhat akár krampuszt is szerényen,
vagy barna felhőt odafent az égen,
és van még persze számos furcsa ötlet,

de nem juthat be így a toronyházba,
ahol a jólét van magával összezárva,
ott lakhatnak még emberek,
biztos hely a huszadik emelet,
onnan már leröhöghetsz a sátánra,
a közördögöt le is köpheted,
a biztonságban támad bármi ötleted,
a siker ott soha sincsen kizárva.

Luxuslakás a felhőkre ragasztva,
egy álomélet és álomvagyon,
száz négyzetméter a huszonharmadikon,
itt nincs nyomor és nem gyötör az asztma,
ki nem gazdag, az mindenképp mihaszna,
az emberlét alapja a vagyon,
hogyan van más érték is, nem tagadom,
így kifogok az okoskodó angyalon,
ki Isten létét folyton bizonygatja.

Ám nekem aztán mondhatnak akármit,
ez nemcsak pénzből teremtett világ itt,
de nem marad belőle, bárki bármit állít,
az idők során semmi más, csak ez,
az élet forró, a vagyon hideg.
Minden elég a múlt lángján simán.
Kötélként elszakad minden ideg
a túlvilági vizsgálat során.
Hogyan jutok át, még megkérditek?
Nyaralni hívom Szent Péter komám,
először ő egy picikét rideg,
de felhasadnak lelki felszineik,

előtör a változás vágya,
a túlvilági bankbetét kitérve,
mint egy ablak, a fényesség felé.
Ha szükséged van égi valutára,
azt tudnod kell, a pénz a végzeté.
Bár sajnálom, de tényleg ez az ábra.
A semmit soha ne hagyjuk magára!

Örök advent

A boszorkányságért elítélt
két óriásuszkár balladája

A fekete kutyától félnek,
bár a fehér inkább harap,
ha túl okos vagy, az is bélyeg,
máglyára lök egy pillanat.

Mi ketten egymást jól értettük,
és a gazda szavait is.
Ezért ítékeztek felettünk.
A butaság sosem segít.

A kutya tanítja gazdáját,
másokat ez idegesít,
néhány veszélyt maga is átlát,
az irigység megrészegít

egy-két embert. Igazán vicces,
hogy ki merik azt mondani,
elkábít a kutyatekintet,
és mindenképpen ördögi.

Ostobaság maga a vád is,
de meghallgatni még nagyobb,
és elvinni a bíróságig?
Jót röhögtek az angyalok.

De mi már kevésbé röhögtünk,
döntött az inkvizíció:
biztos az ördög lakik bennünk,
az ész mindig tőle való.

Az emberiség butasága
nem mindig maradhat belügy.
Vasat tesznek a kutyaszájra,
úgy hatalmaskodnak velünk,

mintha bármit is értenének.
De kimondják a büntetést,
eszünkért ítélnék halálra.
A kegyelem most már kevés.

A két kutyát máglyára vitték,
mert nem értették magukat.
Egy állat nem lehet elítélt,
megbántani sosem szabad.

Visszanézve a túlvilágról:
elszökött a rágalmazó
egy éven belül. Önmagától
nem óvta meg a buta szó.

A bíró minden éjjel látott
minket álmában, s felriadt.
A bűne helyett a világot
hibáztatta, milyen rohadt.

De a felesége megunt
az éjjeli sikolyokat,
fejét egy párnával lenyomta,
és megszakadt a légvonat.

A megözvegyült nő kutyát vett.
Egy fekete uszkárt kapott.
Élete így lett örök ádvent,
s kutyaszemek a csillagok.